

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

2022/1. szám

*„Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az:
a régi elmúlt, és íme: új jött létre.”*

(2Kor. 5:17)

A hosszúnak tűnő téli napok alatt bizonyára sokan vágytunk a tavaszra, a fényre, a kikeletre. Ám ez a mostani tavasz sokak számára nem megújulást, hanem halált, félelmet, és pusztulást hozott! Most, amikor nem is olyan messze tőlünk porrá dőlnek épületek és életek, én mégis építkezésre hívlak Benneteket.

Építsünk templomot!

„Ahol, akárhol, akárki imádkozik, az a hely: templom.”
(Fodor Ákos)

A templom az a hely, ahol valakinek vagy valaminek az imádása, dicsőítése zajlik. De kit szoktunk mi imádni, dicsérni? Azt, akit (vagy amit) az első helyre tesz az életben, akinek (vagy aminek) újra meg újra megadom a tiszteletet és a dicséretet, akit (vagy amit) mindig, mindennél fontosabbnak tartok. Vajon kicsoda vagy micsoda az, akinek én templomot emelek az életben...?

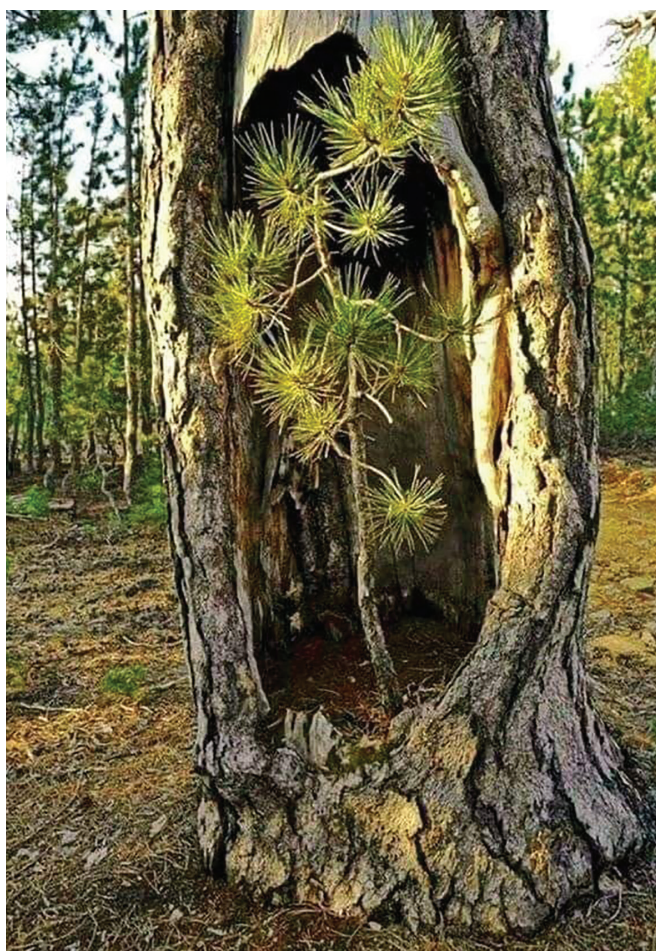
Hogyan építhetünk templomot, ha nem vagyunk építésszek?

Az Ige tanítása szerint a mi testünk az a leendő templom, amit Isten adott nekünk azért, hogy mi ott építkezzünk. Azon a területen mi vagyunk az építési vezetők, és az történik (jól vagy rosszul), amit mi csinálunk. Ha akarjuk, ha nem: mi vagyunk a felelősök érte.

Hogyan lehetnék én a Szentlélek temploma?

Nem azért lakik bennünk a Szentlélek, mert ragyogó, fejedelmi „lakosztályok” volnánk. Hanem azért, mert Ő áron vett meg minket: Jézus Krisztus drága vérével!! És konkrét terve van ezzel a mi megvásárolt életünkkel: az Ő céljaira szeretné alakítani, rendeltetésszerű használatra alkalmassá tenni. De mi van, ha az én testemben-lelkemben csak egy óriási kupleráj van?!

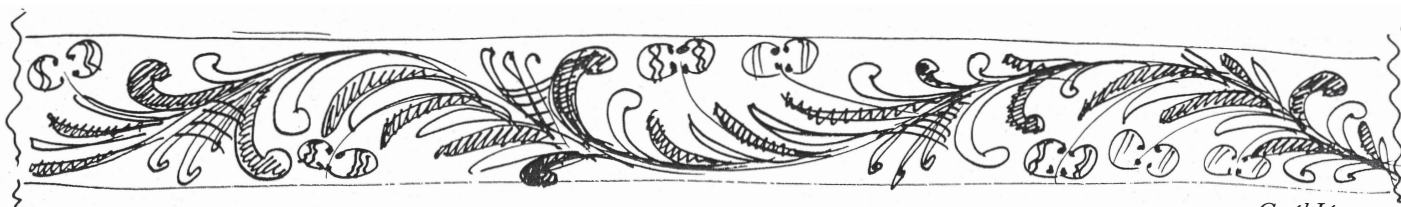
Mindenekelőtt be kell látnom, hogy egyedül nem boldogulok, segítséget kell kérnem Jézustól, és be kell

hívnom az életembe. Hagynom kell, hogy Ő lerombolja és kitakarítsa, ami nem odavaló. Engednem kell, hogy Ő felépítse bennem az Ő templomát.

Ahol Isten jelen van, ott csoda történik: Isten jelenléte maga a csoda! És ha Ő jelen van, kívülről-belülről be tudja tölteni a mi életünket!

Clement Anita
felelős szerkesztő

Gaál János

Isten épít és újjáépít

Amikor a családban vagy a baráti körben születik egy kisbaba, alig várjuk, hogy meglátogathassuk. Nézegetjük, megcsodáljuk, együtt örülünk a szülőkkel. Azután pedig ámulunk azon, hogy egy-két hónap múlva ugyanaz a baba már mennyivel nagyobb. A szülők boldogan mutatják az újabb és újabb képeket, amelyeken látható, hogy a gyermekük rengeteget fejlődött. S nem csupán testileg. Az a pici kis lény, aki nem olyan régen még csak aludt vagy sírt, egyre többet felfedez a világból. Felismeri az édesanyját, nézegeti a saját kezét, „beszélgetni” kezd, mosolyog, szomorkodik. Mi, felnőttek, pedig csodáljuk, hogy Isten milyen szép rendben alkotta meg az életet, szerkesztette bele azt a fejlődést, aminek egy-egy kibontakozó kis élet láttán is tanúi lehetünk. Isten építő Isten.

Mi már nem vagyunk gyerekek. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne fejlődhetnénk, vagy ne kellene és lehetne fejlődünk, épülnünk folyamatosan. Az életet adó és építő Isten a mi életünkben is megállás nélkül végzi az ő munkáját. Például azzal, hogy minden reggel felébredünk, s ezzel kapunk egy új napot. Vagy azzal, hogy minden nap gondoskodik arról, hogy meglegyen a mindennapi kenyerünk. Folyamatosan szólógnak bennünket, bízva abban, hogy egyszer csak meghalljuk Őt és végre megtesszük, amire már olyan régóta kér. Amikor olyan helyzetbe kerülünk, amelyben azt érezzük, összedől minden, ami eddig állt, megszűnt minden, amire eddig építettünk, akkor kézbe veszi életünk darabjait és csodálatos módon újjáépíti. Úgy, ahogyan mi azt el sem tudtuk volna képzelni. S eközben mi

gyakran mit teszünk? Építünk. Csak éppen nem Istenre és nem Istennel. Légvárat, amelyek szempillantás alatt semmivé lesznek, terveket, amelyeket Vele nem beszéltünk meg, azután csodálkozunk, hogy nem válnak valóra. Pedig egészen másként is lehetne! Ha őszintén a szívünkbe tekintünk, akkor tudjuk, hogy hogyan. Ez azonban néha nagyon nehéz, mert teljes átépítést igényel. Le kell bontani, porrá kell törni mindazt, ami nem oda való, hogy helye lehessen az újnak. Amikor egy új házat szeretne valaki építeni, a réggit, az omladozót le kell bontani. Így van ez az életünkkel is. Jézus beszélt óemberről és új emberről. A kettő nem fér össze. Vagy ez, vagy az. Vagy Istené az életem és vele építem, vagy rossz úton járok. De ebben az a csodálatos, hogy mindig van lehetőség az újrakezdésre. Bármikor el lehet kezdeni az építkezést Istennel és Istenre. Isten építő Isten: Neki van hatalma újat kezdeni és újat építeni, egészen elképesztő módon is!!

„A kegyelem legyen mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat, Jézus Krisztust! Ámen.” (Ef. 6:24)

Kedves Testvéreim! Pünkösöd ünnepére készülünk. Arra az ünnepre, amely a mi építő, újjáépítő, újat teremtő Istenünk hatalmát a leginkább megmutatja. Ebben a reményben gondoljunk előre ment szereteteinkre és magunkra is, és kérjük a mi feltámadott Urunkat:

*„Jézus, segíts engem ebben,
hogy éltem folyjék szentebben,
és, hogy ne menjek ítéletre,
támassz fel engem új életre!
A te Lelkednek ereje
az új életnek kútfeje,
hogy hadd legyek élő személy,
Lelked által énbennem élj!”*

*Karácsony Gyöngyi
lelkipásztor*

Bábel tornyától Pünkösdig

Olvasandó: 1Móz. 11:1-9

16 évesen jutottam el először Londonba, ahol egy ismerős angol családnál lakhattam néhány hétig. Akkor már legalább három éve tanultam angolul, és úgy gondoltam, hogy boldogulni fogok a nyelvtudásommal. Megdöbbenésemre azonban a vendéglátók olyan helyi dialektusban beszéltek, amelynek megértése számomra nagyon sok nehézséget okozott. Bár az utazás nagyon sok élménnyel gazdagított, a mai napig furcsa visszagondolni erre a nyelvi problémára.

Az elmúlt hetekben rengeteg menekült érkezett Magyarországra, köztük sok olyan ukrán ember is, aki nem beszél más idegen nyelvet. Van magyar részről segítőkészség, felajánlott élelem, szállás és szállítás, mégis nagy problémát jelent az, hogy a segítők és a menekülők nem értik egymás nyelvét.

Bábel tornyának őstörténete még az Ószövetség (Ábrahám elhívása) előtti időkbe visszamenyúl, amikor az emberek már elszakadtak Istentől, de még egységes volt a nyelv és a kultúra. Amikor Bábelt említjük, akkor az embereknek a zűrzavar jut az eszébe. De ez csak a következmény. A baj az, hogy az emberek itt maguknak akarnak tornyot és várost építeni. „Ha nem az Úr Isten építi a házat, ahány építője, mind hiába fárad” – énekeljük a 184. dicséretben. Mennyi emberi történet szól a nagyravágásról, az önteltségről, a dicsőség hajszolásáról! Ezért olvassuk talán egy kis mosolygással, hogy az Úr leszáll, mintha nem tudna úgyis mindent, és megszemléli, mire föl ez a nagy nyüzsgés a földön. Ezek az emberek nevet akarnak szerezni maguknak: hírnevet akarnak, tehát valami olyat építeni, ami miatt majd a későbbi korok emberei is büszkék lesznek rájuk! – de mindezt Isten nélkül teszik.

Az építők meg akarták őrizni az egységes nyelvet és kultúrát. Az egység keresése ma is nagy álmunk, vannak jelentős nemzetközi törekvések is az egységesség megjelentésére. Az idősebbek szívesen emlegetik 1956-ot, amikor sokak szerint igazán egységesek tudtak lenni a

magyarok. Van, hogy Isten megáldja az ilyen elképzeléseket, és van, amikor szétszórja a szívük szándékában felfuvalkodottakat (Lk. 1:51).

Sajnos sokszor a keresztyén felekezetek sem értik meg egymást, és ezt a megosztottságot a templomba nem járók is érzik. (A találó mondás szerint minél vastagabb az egyház törvénykönyve, annál gyengébb az egyház, hiszen a szeretet parancsa egy rövid mondatban is összefoglalható.) Még nagyobb baj, ha a gyülekezetben belül sem értjük meg egymást, de ez is csak annak bizonyítéka, hogy mennyire szükségünk van egyenként is arra,

hogy kérjük Isten Szentlelkét, és átéljük a Szentlélek jelenlétét!

A Bábel tornya építésekor az ember akarta az eget összekötni, de Isten összezavarta az építők nyelvét, és nem sikerült. Az Újszövetségben viszont arról olvassunk, hogy Isten maga jött el közénk és kötötte össze az eget a földdel. A pünkösdi történetben is arról van szó, hogy Isten tesz csodát, amikor az egymás nyelvét nem értő emberek mégis mind értik az evangéliumot, és később létrejönnek olyan ösgyülekezetek, amelyek segítségét a mai napig példának tartják a keresztyének.

Adj a Szentlélek, hogy olyan gyülekezetet építhessünk, amely szeretetben nem a magunk, hanem Isten dicsőségét szolgálhatja!

*ifj. Kovács Mihály
presbíter, kántor*

Lelkünk útjai 3.

Templomunk az Isten háza?

A felnőtt változat

Van egy kedves gyermekéneke, így kezdődik: Templomunk az Isten háza... (A gyermekrovatban a teljes szöveg elolvasható.) Régi ének, népi gyűjtés. Azon van a fő hangsúly az énekekben, hogy a templomban együtt vagyunk, énekelünk, örömünk van az Istennel és a testvérekkel való közösségben. Nemrég megérintett egy gondolat: vajon hogy szólhat az ének felnőtt változata? Különösen, ha arra gondolok, hogy Pál apostol így tanít bennünket: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akít Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Kor. 6:19) Az Ige alapján, ma egy gondolat kísérletre hívom a kedves olvasót. Vegyünk szemügyre felnőttként, hogy is áll a mi templomunk ügye! Nem a Róna utcai – hanem a sajátunk. Kicsit sajátos lesz a szemszög: nézzük az Ige oldaláról, a lélektanéről, és a nagyon emberi megnyilvánulásaink oldaláról is.

• Mi a templom? Egy ház.

Van kedved – felnőtt létedre – rajzolni? Kérlek, hogy tedd meg, hogy készítesz egyet! Nem baj, ha egyszerű. Majd most, amikor olvasod ezt a cikket, írd bele azt is, hogy mi, hová kerül a Te életed házában. Őszintén – hiszen csak magadnak készíted. Szánj rá pár percet és írd föl mindent, ami fontos Neked. Ami Hozzád tartozik. Nem kell túlgondolni – csak írd és rajzold, ami a szívedből jön.

Majd, ha elkészült, nézd meg jó alaposan. Mit mond neked? Mit és hová helyeztél el? Hol van benne a családod? Hová kerül a munkád? Hová az önkéntes szolgálataid? A hobbijaid? És vajon hol van benne Isten és az Ő Igéje? Van-e helye a Szentléleknek a Te életedben? Isten az alap, amire építesz? Vagy talán az ajtó, amin keresztül ki- és belépsz a mindennapokba? Vagy az ablak, ahogy Rajta

keresztül nézed a világot? Mit mond neked az, ahová Őt helyezted?

Érdekes, hogy a korinthusi levélben Pál megfordítja a sorrendet. Azt mondja, hogy nem mi tesszük valahová az életünkben Istent, hanem teljes valónkban Istenhez tartozunk. Igaz, az eredeti görög szöveg a fizikai testre utal (a „szoma” kifejezést használja az apostol). Azt gondolom, hogy ez azonban teljes módon igaz. Mindenestől Istenhez tartozunk: testestől-lelkestől! Ő a leglényegesebb helyre tesz bennünket. Anynyira igaz ez, hogy Pál szerint az egész testünk a Szentlélek temploma: Isten maga lakozik bennünk.

• Mi a templom? Szent tér, szent hely.

Szent – vagyis Isten számára elkülönített. Különleges, egyedi és csodálatos. Akár ilyen kifejezéseket is használhatnánk rá. Kicsit el-lentmondásosnak tűnik. A testünk, a földi, fizikai valóságunk néha mindennek tűnik, csak ilyenek nem! Megbetegszünk. Elfáradunk. Belenézünk a tükörbe és elégedetlenkedünk. Néha jól megkínózzuk a saját testünket, mert össze-vissza eszünk mindenfélét, túlhajtjuk magunkat. Máskor becsmételjük. Magunkat – de időszakonként a másokét is. De gondoltál már arra, hogy ezt valójában a Szentlélek templomával tesszük? Az Isten által különlegesnek, egyedinek és a Szentlélekre méltónak formált templommal?!

Testvérem, barátom, társam a lélek útjain: vajon, ha az Úr ennyire értékesnek tart, akkor mit mond ez Neked saját magadról, és mit mond másokról? Hogyan tisztelheted igazán, testedben és Lelkedben ezt az Urat?

*Dr. Szászi Andrea
lelkipásztor-bitoktató*

Grafika: Kovács Zsófia

„Uram, te voltál hajlékunk

(90. zsoltár: N

Hajlék... mit jelent ez a szó nekem? Egy hely, ahol biztonságban vagyok, ahol vigyáznak rám, ahol nem érhet semmi rossz. És ha egyszer csak elveszítem? Ha valami gonosz erők elrabolják tőlem? Megtalálom-e újra valahol máshol? Az a régi biztonság visszajön-e valaha? Fel tudom-e újra építeni hajlékomat?

A történelem ismétli önmagát... 1991-ben ugyanazt éltem át, mint a most Ukrajnából menekülők. Én is a háború miatt jöttem át egy határon, a horvát-magyar, magam mögött hagyva a gyermekkoromat, rokonaimat, barátaimat, a hajlékomat. Tudom mit jelent egy hátizsákba és egy sporttáskába megpróbálni belezsúfolni egy életet. 15 évesen mit is tart az ember fontosnak magával vinni egy másik országba, amely idegen is meg nem is...?

Nem akartam itt maradni. Először rokonoknál, majd egy vadidegen befogadó családnál laktam, meghálálni ezt sose tudtam megfelelőképpen. Talán nem is lehet.

Most újra átélem azokat a napokat, az emlékek feltörnek, fájdalmasak. Mintha most fognám fel, tulajdonképpen mi is történt velem, velünk. A szüleim akkor annyi idősek voltak, mint én most. Ott kellett hagynunk egy addig kialakult életet, felépített hajlékot és elindulni egy ismeretlen, bizonytalan úton, amely eleinte főleg a várakozásról, a reménykedésről szólt. A régi hajlékba való visszatérés reményéről. Aztán a remény lassan halványulni kezdett, helyébe lépett a beletörődés. A mindennapi küzdelmeink, örömeink és bánataink új hajlékot fontak körénk.

Az út, amely 6 év után visszavezetett a régi hajlékunkba, ugyanolyan fájdalmas volt, mint amelyik elvezetett onnan. Nem akartam ott maradni. Összeszedtük múltunk megmaradt darabkáit, befértek a kocsiba. A határőr, látván a nagy kupac könyvet, megkérdezte, mit viszünk... Ez maradt a házunkból, hangzott Édesapám válasza. Csak intett egyet a kezével, hogy mehetünk.

És újra átléptük ugyanazt az országhatárt, csak ezúttal ezen az oldalon volt a hajlék. Persze, nem lett soha ugyanolyan, mint a régi,

de célját betöltötte. Mindkét hajlék a miénk, de egyik sem teljes mértékben.

Viszont, van egy olyan hajlék, amely mindvégig teljes mértékben a miénk volt és az is marad. Az a hajlék, amely Mózesé is volt. A hajlék, amelyet magunkban építettünk fel. Őseinktől kaptuk alapját, életünk eseményei az építőkövei, örömeink és bánataink tartják a falait. Semmilyen gonosz erők nem rabolhatják el tőlünk. Biztonságot ad, megvéd. Ez a hajlék örök.

Nagy-Sója Lívია

nemzedékről nemzedékre”

r: Mózes imádsága)

A földi hajlékok sebezhetők – akár egyenlővé tehetőek a földdel. Azzal, amiből vétettünk, s amin futunk, ha kell. Van-e cél a veszteségben? Ott és akkor nem mindig látható. A kiút sokszor kanyargós és rögzös, olykor átvezet határokon.

Mi már ideát találtunk egymásra, alapítottunk családot, s alakítottunk folyamatosan egy másik hajlékot. Ez már magától értetődően más, mint amire gyermekkorunkból emlékezünk, hisz erre a mi gyermekeink gondolnak majd vissza, ha majd saját útjukat járják.

Ha az ember ifjúsága színtereit rója, sokszor ott van a természetes nosztalgia, de az is, hogy ez már nem olyan, mint akkor volt. Ám, ha valahol háború dúlt – még ha nem is pusztult el minden –, mintha elraboltak volna belőle valamit. Amikor együtt látogattunk el feleségem szülőföldjére, általa megéreztem ezt. Talán csak annyi, mint amikor egy forró nyári napon az ős illata szomorúságot önt a tájra. Az emlékek romjai.

Rájöttem, hogy számára ő maga hiányzott onnan, annak a másik életnek a lehetősége, ami már nem adatott meg. Elgýaszolatlan esztendők – amikből hittel új napok, hetek, hónapok és évek fakadtak. Begyógyuló sebek, maradandó heggekkel. Azt írta: „Tudom mit jelent egy hátizsákba és egy sporttáskába megpróbálni belezsúfolni egy életet.” – ha rosszat álmodik, akkor ma is csomagol; a mát kell elrakodnia...

Minden építkezés bizalom – s ilyen előzmények után az is benne van, hogy „nem történhet meg újra”. A gyermekeink reményt ad-

nak – de néha nyomasztó is annak felelőssége: milyen világot hagyunk rájuk? Mennyire biztos az a szellemi, lelki hajlék? Kibírja-e azt a

a saját útban. Én magam ama keskeny ösvényhez igyekszem igazítani lépteimet, nem mindig sikeresen. Tudom, hogy itt a béke jár.

háborút, amely nem körülöttünk, hanem bennünk dúl? Kibírjuk-e mi magunk is azt a sok hatást, amely szétfeszítené az elhívott nép egységét?

„Félelem, ha bánt vagy nyereség kísért, Tőled elszakadnom ne hagyj semmiért.” Sokszor azon kapom magam, hogy ezt a melódiát dúdoló, a szöveg pedig úgy hat, mint egy figyelmeztetés vagy útmutatás.

Látom, mennyi előre elkészített széles sztráda kínálja magát. Látom, mennyien tévelyegnek bízva

Sokan most veszteségeik miatt veszni látják a jövőt is. Bizalommal tölt el, hogy a segítségben képesek vagyunk az összefogásra, ám képesnek kell lennünk arra is, hogy Isten segítségével visszaadjuk a reményt másoknak. Annak reményét, hogy a valós és virtuális romokon, az – így vagy úgy – átmeneti hajlékaikon túl mindig van újjáépülés, feltámadás. Ez a hit és a szeretet reménye, az örök élet hajléka!

Nagy György András

Lackfi János: **Látod a lelkem**

*Látod a lelkem, látod, Úristen,
köntösöd add rám, hogy beterítsen!
Tudod, Uram, tiéd vagyok reggel, este,
szent karodban ringatózom csendesedve.*

*Add meg a békét, mint az ég kékjét,
add a kegyelmet, sósvizű tengert.
Tudod, Uram, tiéd vagyok reggel, este,
szent karodban ringatózom csendesedve.*

*Szent sebeidben bújok el, Isten,
szíved a váltság, véred a kincsem.
Tudod, Uram, tiéd vagyok reggel, este,
szent karodban ringatózom csendesedve.*

*Testem a kőszál, rám alapozzál,
testem a templom, benne lakozzál,
élő kövek hadd legyünk majd szentélyedben,
tested-lelked bennünk lüktet, isten-ember!*

„Látod a lelkem”

Kórusunk március 6-án vasárnap ösbemutatót tartott.

Az egész akkor kezdődött, amikor „régés-régen” interjút készítettem Lackfi Jánossal: „Hej, Sionról fúj a szél” – zsoltárok népdalritmusra című kötetéről. A fülembé beleült bogarat – „mi lenne, ha...” – csak továbbadtam karvezető kántorunknak, Kovács Mihálynak, aki ehhez buszozás közben ihletet is kapott. Így a kötet első átíratából kórusmű született. Próbálni kezdtük, még Noémi lelkésznőnk (aki azóta már az Égi Karban dalol) is velünk énekelt...

Aztán tolódott a bemutató, például, mert a járványveszély miatt elmaradtak a fellépési lehetőségek...

A dallamot ukrán eredetűnek tartják a szakértők, s a világ alakulása különös hangsúlyt ad a második versszak kezdősorának: „Add meg a békét...”

*Nagy György András
presbíter*

Az én lelki templomom

Bár nehéz téma számomra, mégis megpróbálom papírra vetni, milyen is az én lelki templomom.

Kicsi gyermekkorom óta kapcsolatban van a zenével. A szüleim idén lesz éppen negyvenöt éve, hogy a kóruséneklést választották hobbijuknak. Én beleszülettem ebbe. Ettől persze még nem épülhet bennem lelki templom, és ilyet – megvallom őszintén –, gyerekként még nem is építettem. Az is igaz, hogy már kislányként kapcsolatban álltam az egyházi – főleg a katolikus felekezetű – zenei művekkel, hiszen a kórus, amelynek azóta már én is aktív tagja vagyok, sokszor inkább a katolikus témájú, latin nyelvű, és a kóruséneklésben általában ismerőbb darabokat tűzte repertoárjára.

Tapasztalataim szerint az Úrnak mindig volt és van valami terve az életemre nézve. Láthatatlanul is terel az Általa választott irányba, és néha bizony veszteségekkel is szegélyezi az utat, hogy az Ő békéjében leljek lelki vigaszt.

Azt hiszem, az én lelki templomom igen kicsi, és épülni is csak abban az évben kezdett, amikor a nagymamám magához szólította az Úr. Ez elég nagy löketet adott ahhoz, hogy elkezdjem napi szinten forgatni a Bibliát, ha templomba nem is jártam még akkor. Ez mára már amolyan mindennapi esti „feladat” lett. A Biblia Igéi gyógyírt nyújtottak a gyász feldolgozásában, és elkezdtek lerakni a kis templom „alapjait”.

A főiskola elvégzése után egy találkozás alkalmával a Tiszteletes Asszony megkért, hogy segítsék ki a gyülekezeti kórusban, én pedig – ne kérdezzék, hogyan és miért, de – ott ragadtam... Elkezdtem ismerkedni a protestáns kóruséneklés zenei

anyagával, és ennek következtében indíttatást éreztem arra, hogy rendszeresen járjak istentiszteletre is. Így lett az éneklés egyfajta állandó vasárnapi örömforrássá.

A „lelki templom” pedig folyamatosan építés alatt áll, és még mindig nincsen kész! Folyamatosan építem Isten Igéjével az „épületet” imádságokkal, és bár még sok kérdésre nem kaptam választ, a napi szinten történő megerősítéseket és a láthatatlan támogatást érzem.

Summázva rövidke írásomat: azt hiszem, a gyülekezetben való jelenlét megváltoztatta az életemet. Isten ugyan sokszor küld nehézségeket, de megoldást is ad, és mindig biztosít valamilyen formában a szeretetéről. A kis templom a lelkemben pedig folyamatosan épül és szépül, és – véleményem szerint – az értéke nem függ attól, hogy milyen méretű.

Nagy Júlia

Reményik Sándor Templomok

*Én csak kis fatornyú templom vagyok,
Nem csúcsíves dóm, égbeszökkenő,
A szellemóriások fénye rámragyog,
De szikra szunnyad bennem is: Erő.*

*S bár irigykedve holtig bámulom
A dómok súlyos, drága titkait,
Az én szívem is álmok temploma
És Isten minden templomban lakik.*

A KICSI, PISLOGÓ GYERTYÁKNAK ISTEN NAGY SZEREPET SZÁN

Beszélgetés Mentorommal egy, az Eleki Életmód Központban megkezdődött, és a mai napig véget nem érő csodáról

– Drága jó Mentorom! Ismét mérföldkőhöz értünk: el-
érkezett az utolsó 7-es...

Mérhetetlenül hálás vagyok Istennek, és Neked is!!!
Én ezt soha nem mertem remélni!

– Jó Ég! Ez félelmetes! Csak gratulálni tudok!!

– Hát magadnak is gratulálj, mert ÓRIÁSI RÉSZED
VAN EBBEN A SIKERBEN!!

– Dehogyan van! Én csak egy pislogó gyertyaláng vol-
tam/vagyok!

– Aranyom, ha Te nem beszélsz velem olyan hatalmas
alázattal ott, azon a bizonyos vasárnap reggelen, akkor
én elporzottam volna haza. És akkor lóttek volna az
egész nagy életmódváltásnak. Ezt jó, ha tudod. A kicsi,
pislogó gyertyáknak Isten nagy szerepet szánt.

– Csak úgy éreztem, nem hagyhatom „csak úgy” el-
menni az „Aranyomat” a célja elérése nélkül; láttam,
hogy nagyon elszánt voltál, és ez ma is töretlen. A jó
Isten adjon neked még nagyon sok boldog pillanatot!

– Na most megrikattál, Te huncut!

...de mit láttál Te bennem
akkor, ott? Mert én magam-
ban csak rengeteg kétséget...

– Az akaratot, a változ-
ni akarást láttam. Tudtad,
hogy szükséged van a válto-
zásra, csak nem tudtad, ho-
gyan kezdj hozzá.

– A gospel kórusunk ve-
zetője mondta nekünk an-
nak idején, hogy a brazil
focicsapat úgy játszott anno
az egyik világbajnokságon,
hogy Jézus feliratú pólókat viseltek a mezük alatt, mert
Jézushoz tartoztak, és ez fontos volt nekik. De a világ-
bajnokságot meg kellett nyerniük ahhoz, hogy úgy ve-
hessék le a mezüket és mutassanak Jézusra, hogy figyel-
jenek is rájuk!

Én most érzem azt egyértelműen, hogy Isten kegyel-
méből eljutottam oda, hogy már nekem is van miért mu-
togatnom a magam „pólóját”.

Hitoktató vagyok. Nem olyan, aki kiáll a katedrára,

hanem aki indirekt módon tanít: a maga küzdelmes éle-
tével, hatalmas bukásaival, és Isten még hatalmasabb
szabadításával!

– Igen, de Isten pont az ilyen embereket tudja a leg-
jobban használni az Ő művében!

– Annyi minden történt velem már a röpke 46 évem
alatt...

– Valószínűleg, mert meg kellett járnod a magad útja-
it, hogy azzá legyél, akinek Isten akar látni!

– Ha Isten nem tart meg, én már rég a föld alatt len-
nék. És nem amiatt a veszélyes betegségem miatt, ami
az Elekre való elindulásomban kulcsszerepet játszott!
Saját elhatározásomból...

Én egy eltakarítani való lomkupac vagyok magamtól.
De Isten az égetni való lomot is fantasztikus dolgokra
tudja használni – mert az Ő hatalma egyedülálló, min-
denek felett való! Én most ezt élem meg, de nem egy
könyvet olvasva vagy egy filmet nézve, hanem csodála-
tos módon a saját életemben...

– Ezt én is így érzem nagyon sokszor. De amikor felis-
merjük, hogy magunktól semmire nem vagyunk képesek,
Isten akkor kezd el mélyebben munkálkodni az emberért
(és az emberben)!

Könyvárús barátom mondta nekem a múltkor: „Ami-
kor az ember megoldásai elfogynak, Isten megoldása
akkor kezdődik.”

Ezúton szeretnék köszönetet mondani mindenkinek előtt
Istennek, illetve mentoromnak: Vajda Zitának, az Ele-
ki Életmód Központ minden Munkatársának, Csalá-
domnak – onnan is kiemelten az Édesanyámnak, kó-
rusvezetőmnek: Bolyki Baláznak, Testvéreimnek és
Barátaimnak, Munkatársaimnak a Zuglói Arany János
Általános Iskolában és Mindenkinek, aki imádkozott
értem és/vagy bármilyen formában támogatott az uta-
mon!

„Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te neved-
nek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!”
(Zsolt. 115:1)

Clement Anita

Domonkos Jolán

Pillangó szárnyán repül a csoda

*Pillangó szárnyán repül a csoda,
nem érhetsz hozzá, eltűnik tova.*

*Ne akard nagyon, így nem lesz tied.
Megérkezik, ha tiszta már a szíved.*

*Nyújtsd ki kezedet, tenyeredbe száll.
Ő mindenkinél otthonra talál.*

*Ujjadon pihen, kifújja magát.
Óvatosan tartsd, jaj, csak meg ne bántsd!*

*Pihenjen Nálad, míg erőre kapsz,
hogy tovaszálljon, addig azt ne hagyd!*

*Eljön az idő, elbúcsúzik ő,
de akkor Nálad már szebb a jövő.*

*Tovább költözik, suhogva elszáll,
más emberhez, aki még csodára vár.*

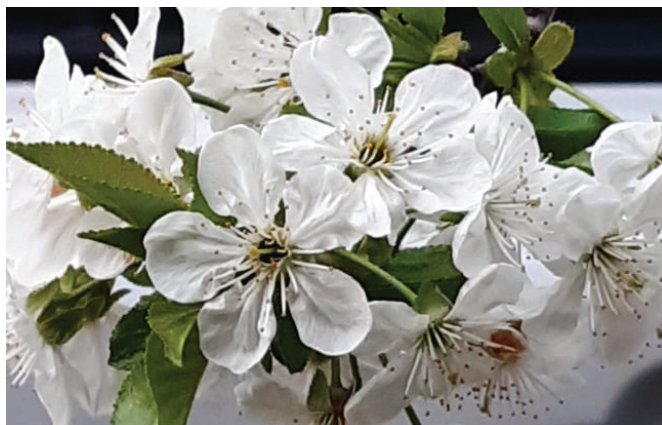
*Mosolyogva várd azt a szép napot,
mikor a csodát Te is megkapod!*

*Gondolat szárnyán repül a csoda,
hinni kell benne, s nem tűnik tova.*

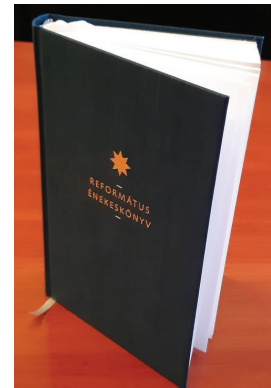
*„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom,
és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.”*

(Zsid. 11:1)

Énekeljetek!

*„...az ÚR akarja a te házadat építeni. Ha majd letelik az időd,
és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat,
aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát.
Ő épít házat neved tiszteletére, én pedig megerősítem királyi trónját örökre.”*
(2Sám. 7:11-13)

Ezt üzeni a Teremtő Nátánon keresztül Dávidnak. Úgy hangzik ez mai füllel, mint valami kölcsönösségi szerződés: Dávid házát – azaz leszármazottait – megerősíti az Úr, s ennek fejében egy utód templomot emel. Úgy tűnik, ez az ígéret a Góliátot legyőző király fiával, Salammonnal valósul meg, és a szent sátor örökébe egy kőből épített központi szentély lép.

Ám a földi hatalmak által nem elpusztítható, valóban örök és a mindenkori nemzedékekkel állandóan megújuló templom megalkotása egy másik, ugyanebből a házból származó fiúhoz köthető. Jézus teszi az őt követőket Atyja fiaivá, saját és egymás testvéreivé, működőképes gyülekezetekké.

A Zsoltárok könyvében Dávid és a többi szerző a költészet csodálatos eszközével emel egy-egy élethelyzetet, lelki pillanatot istendicséretté. Ám a lírának ez a különleges és ősi rétege is több ponton szól a változásról, a továbblépésről.

A háromszor is – és szinte egyforma szavakkal – megismétlődő felhívás: „énekeljetek új éneket”, nem egy önmagáért való modernitásra sarkall, hanem éppenséggel – látszólagos ellentmondásként – pont a hagyományok ápolására, vagyis magára a dicséretre.

Kálvin az éneklést egyenesen a közös imádság ünnepélyes formájának nevezte. A korai kereszténységtől fogva megjelent különböző dalgyűjtemények esetleg abban térnek el, hogy – néha utat is keresve – ezt a bizonyos „ünnepélyes formát” miben és hogyan találják meg.

Amelyik fa nem növeszt új hajtásokat, az meghalt – fogalmazta meg annak idején a hazai református egyházzene egyik megújítója: Draskóczy László, a pasaréti egykori kántor-karnagya.

Hosszas előkészítés és bő egy évtizedes munka után jelent meg tavaly a Magyarországi Református Egyház új énekeskönyve, amely elődjét az egyik leghitelesebb, és a büszkeségre méltán okot adó alkotásnak tekinti. Ám ahogy változik a kor, és benne például a nyelv, úgy a szólás és a megértés képességét, a Szentlélek munkáját segíthetik a földi munkások tettei is. Például szöveg- és dallamigazítással, a ritkán használt alkotások elhagyásával, valamint az ifjúsági tábort vagy gyülekezeti alkalmak, zenei találkozók által a gyakorlatban már bevezetett szerzemények beemelésével.

Tulajdonképpen „csak ennyi” történt. Lehet, hogy az új hajtásokat még szokni kell. Lehet, hogy a metszés, az oltás sebeket is ejt. Ám a cél a bővebb és jobb termés.

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen.” (Jn. 15:1-2)

Használjuk, tanuljuk az új énekeskönyvet – és a gyümölcs-termés nem marad el!

Nagy György András
presbíter

Nyitott szívvel

Beszélgetés Vargáné Kecskeméti Magdolnával

Vannak olyan testvérek, akik szerényen a háttérben maradván segítenek szolgálatukkal gyülekezetünkben. Ilyen szolgálónk Vargáné Kecskeméti Magdolna, aki az Örömondó újság háttérmunkájában vesz részt. Ezúttal vele beszélgettünk.

– *Kérlek, először meséld a családról!*
 – Férjemmel 30 éve élünk a fővárosban, 23 éve Zuglóban, egyébként Berettyóújfaluban születünk és nőttünk fel mindketten. Két lányunk van: Laura és Csinszka. Református családból származom, de csak annyi volt a kapcsolatunk az egyházzal, hogy gyerekként megkeresztelték, illetve lánykoromban a legfontosabb események (keresztelő, esküvő, temetés) alkalmával elmentünk templomba, jelen volt a lelkész. Akkor jöttünk fel Pestre, amikor a férjem a Képzőművészeti Főiskolára került, én pedig az Államigazgatási Főiskolára. Óvónő szerettem volna lenni, de ez nem sikerült. Öt évet dolgoztam a közigazgatásban, Pilisvörösvár jegyzője voltam, amikor a férjem elindította a vállalkozását. Később én is ott kezdtem dolgozni, tudtam hasznosítani a közigazgatási ismereteimet.

– *Hogyan kerültetek a gyülekezetbe?*

– Amikor a kisebbik lányunk is akkora lett már, hogy a szintén Zuglóban élő húgomhoz el tudtunk sétálni, akkor többször járkáltunk a templom környékén. Csinszka sokszor kérdezgette, hogy mi van itt, mi ez a hely? Egyszer elkezdtek olvasgatni a kirakott hirdetéseket és azok úgy megragadtak, hogy eldöntöttem: legközelebb korábban jövünk és bemegyünk a 10 órás istentiszteletre. Idős nénikre számítottam – ehhez képest egy élő közösséget találtam! Egy úrvacsorás istentiszteletbe csöppentünk bele, sok

fiatal és kisgyerekes család volt jelen, és öröm volt az arcukon. Ettől kezdve itt ragadtunk. Később felnőtt fejjel konfirmáltunk, ezt a család kezdetben furcsállotta. Számunkra csodálatos élmény volt és sokat jelentett. Annak, hogy a gyülekezethez tartozhatunk, számunkra építő jelentősége volt eddig is, most is, és imádkozom, hogy ez így maradjon a jövőben is.

– *A tanulás folyamatos az életetekben.*

– 2014-ben a Közszolgálati Egyetemen mesterdiplomás képzésen vettem részt, sok korszerű ismeretet szereztem. A nagylányunk is akkor járt egyetemre, tudtam neki az adminisztrációban segíteni, mert én is ugyanabban a helyzetben voltam.

Férjemmel a kapcsolatunkat is folyamatosan építeni kell, ezt érzem. Amikor átvettem a diplomámat, beadtam a férjem jelentkezését egy képzésre, amiről tudtam, hogy érdeklő. Amíg én tanultam, ő is támogatott, és nekem is fontos volt, hogy ő is tanulhassa azt, amit szeretne. Kölcsonösen építkeztünk ebből lelkileg, szellemileg. Azt hiszem, a gyerekek is tanulhattak ebből, hogy felnőttként mi is tanulunk, fejlődünk.

– *A lelki épülés sem maradhat ki.*

– Nagy meserajongó vagyok. 2004 után mesediagnosztikát, mesepedagógiát tanultam, és ezek az ismeretek még a bibliai történetek értelmezését és megértését is nagyban segítették. De éreztem, hogy amit a gyermekeim itt kaphatnak, az ennél jóval több! Ezért építettük tovább a gyülekezet-

tel való kapcsolatot. Mindenki, akit megérintett Isten szava, annak hangot kell, hogy adjon, azt tovább kell adni és másoknak is elmondani. Már az csoda volt az életemben, hogy Istent meg mertem szólítani! Azt már az elején megtanultam, hogy a bizalom a legfontosabb. Bizalommal kell odafordulnunk Istenhez: nyitott szívvel. Ma talán már másoknak is tudok ebben segíteni.

– *Például a gyülekezeti újságunkkal, az Örömondóval.*

– Kb. 10 éve segítünk nyomdai munkákkal a gyülekezetnek az újság nyomtatásában, gyülekezetbe szállításában. Ez évente két vagy három alkalommal jelenik meg, egy alkalommal színesben. Ezen felül segítünk a lelkész házaspár prédikáció-gyűjteményének kiadásában is, és Kovács Mihály esperes úr kötetének megjelentetésében is. Szolgálatunkat Isten dicsőségére végezzük.

– *Van olyan Ige, ami fontos az életedben?*

– „Én vagyok az út, az igazság, és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn. 14:6). Hálas szívvel köszönöm ezt az Igét, amit Gyülekezetünkötől, Lelkészeinktől kaptam!

Hősné Buda Ágnes
 presbíter

Miklya Zsolt
Jézus
– az embernek

*Mielőtt te voltál, én már Létre jöttem.
 Világok alattam, világok fölöttem.
 Bennem az életnek teljes újulása.
 Vagyok az Úr Isten szíve-dobbanása.*

Bódás János
Minden Te vagy

*Minden vagy ma:
 vagy a Nap,
 Virághagyma,
 Meg a mag.*

*Varázslat ez,
 vagy álm?
 ha betöltesz,
 virágzom.*

*Vagy a Csend és
 Tavasz-Zengés,
 Fürtös ág...*

*Nélküled még
 ugar lennék
 s pusztaság.*

Siklós József **Vallomás**

*A lelkem úgy viszem ma Hozzád,
ahogy a kévét csűrbe hozzák:
egyszerűen.*

*Kitárom előtted. Te látod,
ki úgy szeretted a világot!
S Igéd üzen,*

*hívogat és vár. Megyek, Uram.
Ködös, kanyargós életutam
Hozzád vezet.*

*A múlt ösvényeit bejárva
keres fel Téged most az árva
s rejtett erő –*

*de lelkem, Uram, csupa bánat,
s e fojtott, könnyű, bús alázat
engesztelő.*

*A lelkem, Uram, csupa szándék,
lendülő lángolás, ajándék
mindenkinek!*

*És lelkem, Uram, mint kísértet
visszhangozza e halk miértet
s éjbe zuhan,*

*de szomjazza az éjszakán át
újult fény hajnalhasadását:
Téged, Uram.*

*Ez hát a lelkem, ím kitárván
kezedbe rejtem félve, árván.
A Te kezed*

*védi, borítja, mint a sátor,
mint Golgotán is halni bátor
szent szeretet.*

*Meggyóntam mindent. Titkom nincsen.
Gyóntam, mert úgyis tudtad, Isten.
Akaratod*

*s az életet már megértem én,
tudván: mérhetetlenül szegény
s gazdag vagyok...*

*Csűrödbe rejtem árva lelkem,
könnyes és kincses asztagom,
a magam terhétől szegényen
s a Te kegyedtől gazdagon.*

Simon András

„...tükör által...”

*Keresztény életünk külső cselekedetekkel való
tapogatózás és araszolgatás
a Megragadhatatlan felé,
miközben átnézhetjük,
hogy az elérhetetlennek látszó Isten
a bensőnkben lakik és szeretetével
betölti lelkünket.*

*Ebben az alázatra tanító ellentmondásban
telik el a földi életünk,
amíg a színről-színre látás örömeiben
valóban megismerjük Isten szeretetét.*

ÜDVÖZLET SKÓCIÁBÓL!

Üdvözetünket küldjük Krisztusban élő Testvéreinknek a forfari East&Old gyülekezetből! Ezekben a nehéz időkben sokat gondoltunk rátok és imádkoztunk mindnyájatokért – külön okot adott erre előbb a járványhelyzet; majd hogy lelkész-nőtöket, Noémit, magához hívta a Teremtő; végül pedig az Ukrajnából Magyarországra érkező menekült-hullám. Sok embernek kell újjáépítenie az életét a szörnyű háború következtében, s a fegyveres konfliktus hatása még nagyon hosszú ideig érezhető lesz.

Tudjuk, hogy már használjátok az új énekeskönyvet, és reméljük, örömtökök lelitek a himnuszok, dicséretetek megtanulásában. Most a mi énekeskönyvünkéből idézek: „Emeljünk házat szeretet lakának, a mindenkit megóvó biztonságnak.” Ugyanebből a dalból: „Emeljünk házat néven szólításnak, dalok, s látomások meghalásának”.

A skót egyház, mint nemzeti egyház, az elkövetkező két évben számos problémával kénytelen szembe-sülni: sok lelképásztor vonul nyugdíjba, templomokat zárnak be, s egyre kevesebben járnak Isten házába. Ezért valamennyi gyülekezetünket arra kérték, hogy az Ige után a missziót állítsák az egyházi jövő-kép középpontjába, és ennek alapján építkezünk mi is, itt Forfarban, az elkövetkezendő esztendőben.

Mostanában indítottunk egy új gyermekcsoportot (2-4 évesek számára), ez nagyon népszerűnek bizonyult. Karen Liddle – akit sokan ismertek – nemrég kezdeményezett egy ifjúsági klubot a 12-16 éveseknek, és ez is kitűnően működik. Az idősebbeket megcélözva szerveztünk egy új demencia-csoportot is –

egy csütörtöki alkalmat –, a hasonló profilú és már működő úgynevezett Zenei Kávéház mellé.

Egyházunk építése során úgy érezzük, hogy nem befelé, hanem inkább kifelé kell tekintenünk, hogy szavaink és tetteink által másokhoz is eljutassuk Jézus Krisztus jó hírét.

Március első két vasárnapján gyűjtést tartottunk az ukrajnai menekültek javára, a több mint 1500 font (kb. 675 000 Ft) adományt küldtünk a Magyarországi Református Egyháznak, ezzel tovább erősítve a két egyház eddig is szoros együttműködését. Tagjaink egyébként eleve úgy érezték: nem volna jó ötlet élelmiszert szállítani, viszont a pénz helyben felhasználható a rászorulóknak megsegítésére.

Énekeskönyvünk egy másik énekében a következő sorok szerepelnek: „Szükségem volt egy felebarátra, ott voltál, ott voltál”, és egy másik: „Vágyva a békét, a világunk zaklatott. Vágyva a reményt, mennyi kétségbeesés, csak szavad ereje ment meg bennünket, tégy minket élő hangoddá”. A következő vers

így kezdődik: „Vágyva az ételt, éhség gyötör sokakat, vágyva a vízre, rengetegen szomjaznak.” Újabb strófa: „Vágyva az otthont, sokan hajléktalanok, tégy minket házad-dá, másoknak oltalmává, élő kőből rakott falakká.” Ez a dicséret sokat mond arról, amit a gyülekezetünk tesz, miközben valójában saját jövőnket alakítjuk.

Amellett, hogy pénzt küldtünk Magyarországra, megpróbálunk segíteni a helyi szegényeken is. A közelmúltban többször is meghívtuk a rászorulókat a templomba: élelmiszercsomagokat- és utalványokat osztottunk ki. Az iskolai tavaszi szünetben – ez nálunk április első két hetére esett – háromnapos, ebéddel egybekötött kirándulásokat szerveztünk olyan családok számára, akik anyagilag nehéz helyzetben vannak, és ebben az időszakban nem tudnak volna elutazni. Egy ilyen segítség nem létszükséglet – de amikor a gyerekek visszatérnek az iskolába, és elkezdnek beszélgetni a barátaikkal, tanáraikkal arról, mit csináltak a szünidőben, akkor megoszthatják az általunk szerzett élményeiket, ráadásul a gyülekezetünket is népszerűsítik. Egyébként kirándulásainkat egy-egy bibliai történethez kötjük – s ezzel mindenki csak jól járhat.

A pandémia kihatott a legtöbb skóciai gyülekezetre, ezért mi is újragondoljuk a missziós munkát. Ismét bekapcsolódunk a város életébe, mindezt Isten nevében, miközben újraépítjük az Ő gyülekezetét.

Az Úr gazdag áldását kívánjuk mindnyájatoknak!

*Barbara Ann Sweetin lelképásztor
East&Old gyülekezet, Forfar, Skócia*

Hála és köszönet

Szeretnék köszönetet mondani minden Testvéremnek, aki a tavalyi évben pénzbeli adománnyal is háláldozatot mutatott be Istennek! Elsősorban azért tölti el öröm a szívemet, mert ez azt mutatja, hogy Gyülekezetünkben sokan szeretik Istent. Ugyanis aki szeret, az ad!

2021 őszén még arról számoltam be a Testvéreknek, hogy jelentősen kevesebb adomány érkezett, mint előző évben. Végül azonban az év végére a perselypénzek, egyházfenntartói járulékok és Isten dicsőségére befizetett adományok összességében majdnem 3%-kal haladták meg a 2020-as értéket! Mindez mellett történt így, hogy a választói névjegyzékben jelenleg 334-en szerepelnek, az előző évi 461-hez képest.

Emellett nemrég a gyülekezet közösségének nemcsak az Isten iránti szeretete mutatkozott meg, hanem a felebarátaink iránti szeretet is megnyilvánult: az előre meghirdetettek szerint a március 20-i vasárnapi perselyadományokat a kárpátaljai testvéreink megsegítésére gyűjtöttük. Ez alkalommal mintegy 780 000 Ft gyűlt össze, amelyet a rákövetkező héten átutaltunk az Egyházmegyének, ahonnan a gyülekezetektől beérkezett pénzt egy összegben továbbították a Református Szeretetszolgálatnak.

Köszönjük a Testvéreknek az adományokat! Hordozzuk továbbra is imádságban Gyülekezetünket és a jelenleg nehéz helyzetben lévő kárpátaljai testvéreinket, valamint továbbra se feledkezzünk meg az Isten iránti háláról, hiszen Ő a lehető legtöbbet: egyszülött Fiát adta nekünk és értünk, hogy életünk lehessen Ő általa!

*Hős Levente
főgondnok*

HOZZÁD SZÓL AZ ÚR

– Gyermeksarok

m Népi gyűjtés, Szeged környéke (Csongrád vm.)

Temp-lo-munk az Is-ten há-za,
Gyer-me-ke-it hív-ja, vár-ja.
Ö-röm ne-künk e-gyütt len-ni,
I-mád-koz-ni, é-ne-ke-l-ni.

Kedves Barátom!

Ismered ezt a dalt? Talán még énekelni is szoktad? Ha van kedved és tudod a dallamát, akkor énekelj el, mielőtt elolvasnád a további gondolatokat! Ha nem ismered, kérd meg a hittanoktatódat, hogy tanítsa meg neked!

Akik Istent szeretik és követik Őt, a templomban szoktak összegyűlni. Azt mondjuk, hogy a templom Isten háza és ez azt jelenti, hogy egy különleges hely, ahol Isten Igéjével foglalkozunk. Imádkozunk Hozzá. Róla és Hozzá szóló énekeket énekelünk. Olvassuk a Bibliát, és a Szentlélek segít nekünk megérteni azt, amit Isten üzen nekünk.

Természetesen Istennel máshol is lehet találkozni, nemcsak a templomban. Az Istennel való kapcsolat olyan, mint egy jó wifi hálózat: Ő mindenhol elérhető, megszólítható. Sőt: otthon, az iskolában, az utcán,

a barátaink között, a családjukban, a kórházban, a kirándulásokon, a természetben... – szóval mindenhol megtalálhatjuk Istent, és Ő mindenhol szólni akar hozzánk.

Mégis, van egy hely, ahol együtt tudunk lenni Vele és azokkal, akik hozzánk hasonlóan szeretik Őt. Ez a különleges hely a templom. Ezért énekeljük azt, hogy az Isten házában öröm nekünk együtt lenni. Vasárnapként – és minden ünnepnapon is – mehetsz az Úr házába. Te mikor mész legközelebb? Kikkel leszel/találkozol ott?

Templomunk nemcsak nekünk van. A pusztai vándorlás során Izrael népe a Szent Sátorban imádta Istent. A Sátor volt az ő templomuk, amit a vándorlás alatt magukkal vihettek. Majd Salamon király építette az első templomot Istennek. Ezt a templomot később le is rombolták, majd újjáépítették. Kíváncsi vagy rá, hogyan nézett ki az a templom, amit

Salamon épített? Jeruzsálemben volt és ide ment el Jézus is, legalább évente három alkalommal. Ha a QR kód segítségével megnézed a makettet, akkor bepillantást nyerhetsz a bibliai idők templomába. Kérj se-

gítséget apától, anyától vagy a nagytesódtól, hogy segítsenek megnézni a felvételt!

Van kedved egy kihíváshoz? Úgy érzem, hogy igen! 😊 Jól figyelj!

Amikor legközelebb elmész istentiszteletre vagy gyermek-istentiszteletre, akkor kérlek, hogy jó alaposan nézd meg a templomot. Kívülről és belülről is!

Majd arra kérlek, hogy otthon rajzold le!

Írj hozzá egy bibliai Igét is, amit a legjobban szeretsz!

Ha akarod, írhatasz kérdéseket is, amelyek téged érdekelnek!

Ha elkészültél, akkor kérlek, hogy vidd el a hittanoktatódnak! Biztos vagyok benne, hogy értékelni fogja, és talán még egy ötöst is kapsz érte!

Mikor találkozunk az Isten házában?

*Szeretettel:
Andi néni*

Döbrentey Ildikó: ÉGBŐLPOTTYANT MESÉK

A hajómanó meséje

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy hajómanó. Egy óriási óceánjáró hajón élt, amely árut szállított egyik kikötőből a másikba. Óriási volt az óriási hajón minden: óriási a kémény, óriási a kormánylapát, óriási a zászló, óriási a fedélzet, óriási a vasmacska, óriási a hajtókar, óriásiak a láncok, óriásiak a huzalok. Bámult is minden hajó, mikor befutottak a kikötőbe!

– Óriási! Az én hajóm a legóriásibb! – ujjongott a hajómanó.

Büszkén lobogott a hajózászló, biztosan kormányzott a kormánylapát, diadalmasan füstölt a hajókémény.

– Így füstölnek lám a nagyok! Én egy fontos, nagyon fontos kémény vagyok!

– Semmit félbe én nem hagyok! Én egy fontos, nagyon fontos lapát vagyok!

– Selymem feszül, fénylik, ragyog! Én egy fontos, nagyon fontos zászló vagyok!

*

– Óriási! – lelkendezett a hajómanó. – Ezen a hajón mindenki tudja a dolgát!

Ebben a pillanatban halk sóhajtás hallatszott. Mintha valaki finoman ásított volna egyet.

– Ki ásítzik itt?

– Bocsánat... Én vagyok, a csöppnyi csavar.

– Csöppnyi csavar?! Itt, ahol mindenki óriási?!

– Én csöppnyi vagyok. És fölösleges...

– Jegyezd meg, hogy ezen a hajón senki sem fölösleges! Itt mindenki hasznos! Mindenki fontos! Mindenki dolgozik!.... Hol vagy hát?!

– Az orrod előtt. A hajtókar könyökében.

– Ó...! Valóban csöppnyi vagy, de akkor se fölösleges! Ha idecsavartak, akkor óriási szükség van rád!

– Itt senki sem törődik velem!

– És én?! Én senki vagyok?! Siránkozás helyett inkább végezd a dolgodat!

– Akkor mondd meg, hogy mi a dolgom!

– Azt nem tudom! De az biztos, hogy óriási!

– De hiszen én nem csinállok semmit! Csak kuporgok itt! Elegendem van az óriási dolgokból!

– Nyugalom, csöppnyi csavar, óriási nyugalom! Holnap újból meglátogatlak!

*

Másnap szörnyű vihar tört ki a tengeren. Rázkódott az óriási hajó. Rázkódott a kémény. Rázkódott a kormánylapát. Rázkódott a zászló.

Egyszer csak: nyekk! – megállt a hajó. A vihar is elült. Csend lett.

– Mi történt?! – rohant elő a hajómanó. – Miért nem füstöl a kémény? Miért nem kormányoz a kormánylapát? Miért nem lobog a zászló? Miért nem zakatolnak a gépek? Miért nem csörögnek a láncok? Miért nem

feszülnek a huzalok? Minden a helyén, mindenki munkára kész, miért nem megyünk mégsem? Miért áll a hajó?

...és akkor megpillantotta a hajtókar könyökén a lyukat: a csöppnyi csavar kirázódott a helyéről, s most ott hevert a hajópallón.

*

– Csöppnyi csavar! Csak nem alszol?!

– Nem, csak teljesen kicsavarodtam.

– Miattad nem megy a hajó!

– Miattam?! Te ugratsz engem...

– Most nagyon figyelj! – azzal a hajómanó fölcsapott, és helyre-csavarta a csöppnyi csavart.

Nyomban működni kezdett a hajtókar, megfeszültek a huzalok, csörögtek a láncok, munkába lendültek a gépek, lobogott a zászló, kormányzott a kormánylapát és füstölt a kémény, mintha abba se hagyta volna!

– Óriási! Miattam megy a hajó!!!

A csöppnyi csavar azóta is ott szolgál a hajtókar könyökében. Továbbra sem törődik vele más, csak a hajómanó. A csöppnyi csavar mégis olyan erősen kapaszkodik, mintha óriási lenne!

– Nem fáradok, nem nyughatok! Én egy fontos, nagyon fontos csavar vagyok!

A hajómanó pedig peckesen járkel az óriási hajón, és büszkén dagadó mellel kiáltja:

– Hiába: itt mindenki tudja a dolgát!

Május 1.	Édesanyák vasárnapja
Május 6-8.	Zuglói Református Ifjúsági Hétvége – Kisoroszi
Május 15.	Felnőtt keresztelezés és konfirmáció
Május 29.	Korosztályos konfirmáció vasárnapja
Június 5-6.	Pünkösöd ünnepe
Június 12.	Szenháromság vasárnapja – Tanérvzáró hálaadás
Június 27 – július 1.	Gyermektábor Kemencén
Július 20-24.	Gyülekezeti csendeshét Mályiban
Augusztus 7.	Újkenyéri hálaadás
Szeptember 11.	Tanérvnyitó vasárnap
Október 14-16.	A Vasárnapi Bibliakör csendeshétvégéje Mályiban
Október 30.	Újbori hálaadás
Október 31.	A Reformáció emlékűnnepe

Tájékoztatjuk a Testvéreket, hogy a járványhelyzet javulásával az élő streames istentisztelet közvetítések véget érnek.

Azok számára azonban, akik nem tudnak részt venni személyesen a vasárnap 10 órai istentiszteleteken, vagy szeretnék visszahallgatni azokat, lehetőség van *kizárólag „gmail.com” végű e-mail címük megadásával* feliratkozni, és számukra e-mail üzenetben megküldjük az istentiszteletek elérhetőségét.

A **Zuglói Református Hitélet Alapítvány** célja, hogy támogassa az egyházközségünkhöz kötődő gyermekek, konfirmált fiatalok és idősek hitméllyítő programjait, valamint segítse a gyülekezethez tartozó magányos idősek szociális gondozását. Ennek érdekében rendszeresen nyújtunk anyagi támogatást az alábbi programokhoz: gyermektáborok, csendeshetek, fiatalok és idősek kirándulása, idősek ajándékozása, bábszínház, valamint kézműves foglalkozások. Adományokat köszönettel fogadunk az alábbi számlaszámra:

11707024-20406594-00000000

ÖRÖMMONDÓ

A ZUGLÓI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET LAPJA

Megjelenik 500 példányban

Kiadja: Budapest-Zuglói Református Egyházközség
1145 Budapest, Róna u. 197-199.

Lelkészi hivatal: 1149 Budapest, Limanova tér 9-11.

Telefon: 251-3447

zuglo@parokia.hu, kisbetko@gmail.com

Honlap: www.refzuglo.hu

Felelős kiadó: Szőke János lelkipásztor

Felelős szerkesztő: Clement Anita

A szerkesztőbizottság tagjai:

Nagy György András, Szűcsné Aczél Júlia,

Clement Anita, Tóth Mihály

Tördelőszerkesztő: Schmidt Péter

Állandó gyülekezeti alkalmaink:

KEDD

- 17.00 – Bibliaóra (szkájpon és élőben is)

SZERDA

- 16.00 – Lelkigondozói fogadóóra (bejelentkezéssel)

CSÜTÖRTÖK

- 18.00 – Hétköznapi istentisztelet

PÉNTEK

- 18.00 – Ifjúsági Bibliaóra

VASÁRNAP

- 8.00 – Istentisztelet
- 8.45 – Énekkari próba
- 10.00 – Istentisztelet, gyermekistentiszteletek párhuzamosan
- 15.30 – Fiatal Felnöttek Köre (kéthetente)
- 16.00 – Vasárnap délutáni bibliakör (havonta, előre megbeszélte és hirdettett időpontban)